

Körmös

Olvasom a New York-i rendőrség körözvényét. Különös, aranyos, szellemes kis csomagocskák érkezése várható a közeljövőben. (Svájcba már megérkeztek, hiába, mi mindig mindenről lekésünk.) Matricák lesznek bennük, és bélyegek, *Blue Star*, *Red Pyramid*, *Window Lane* fantázianévre hallgatók. A matricákon Walt Disney figurák, Superman-ek, lepkék, bohócok, kedves ilyesmik. Adják egymásnak gyerekek, adják felnőttek gyerekeknek, legyen az élet csupa öröm. Matricáink és bélyegeink, e vidám játékszerek – különös és mily természetes – csak nyállal ragadnak rá a papírra. Ajánlom valamennyit gyermekeinknek, hiszen e címkék és ezek a bélyegek kábítószerrel vannak átítatva. Nyalják, és majd csak később ébrednek fel. Ha felébrednek. Az élet álom. Valamint, gondoltak azon gyerekekre is e játékok ismeretlen kitalálói, akik utálnák nyalni mind a bélyeget, mind a matricát. Nekik csak megérinteniük kell a csodás kis papírosokat, s bőrön keresztül felszívhatják a narkót. A szívósabb gyerekek igényeit kielégítve, bizonyos lehúzható matricák, nagyon színes bélyegek már nem csak a szokásos kábítószerekkel vannak preparálva, de strichninnel is, amely – ha információink nem csalókák – a korai halál biztos ígérete.

A dolog persze nem olyan komoly. Nem kell fölszívni magunkat. Hiszen, ha az lenne, akkor a televízióban nem csak otromba kis tampon-reklámokat láthatnának nap mint nap iskolából fáradtan megtért gyermekeink... s a rádió sem arról beszélne poppöcsölő unalomig, hogy... Kis ország vagyunk, nekünk bizonyíték kell mindenhez. Akkor majd mozdulunk. Hadd kérdezzem meg kedves véreim, néhány kisiskolás gyermek hullája elég lesz-e ahhoz, hogy annak közlésére se sajnáljuk a pénzt: a Sátán már közöttünk lakik. És mily tapintatos, nem minket fog elvinni először: **csak a gyerekeinket.**